

en Nødvendighed i Flaaden. Denne Bestemmelse er som bekendt forskjellig fra, hvad der gjælder i Søen, ligesom ogsaa Jorfremmelsesagen for Officerernes Vedkommende har en hel anden Form i Marinen end i Søen, og det er jo forklarligt, hvad Grunden er dertil. Dog er der een Ting, som er temmelig ens i dem begge; jeg sigter her til Bestemmelserne for Avancement i Krigstid. I saa Henseende staa der her i Lovforslaget — jeg beder undskylde, at jeg henvender Opmærksomheden paa denne Enkelthed, men det er netop et Punkt, hvor Sjælen ligesom løfter sig lidt, og det gjør den ikke altsid ved Avancementbestemmelser — en meget smuk Bestemmelse, som, saa vidt jeg mindes, findes ordret ogsaa i Hærløven. Den findes i § 55: „I Tilfælde af Krig kan Kongen tillægge de Høistkommanderende Ret til undtagelsesvis og paa Grund af udmærket Tapperhed og Konduite lige over for Fjenden at foretage Jorfremmelser ud over, hvad de for Freds-tid i saa Henseende gjældende Bestemmelser hjemle dem.“ Det kan ikke negtes, at man uvilkaarlig løstes ved den Tanke, at den Høistkommanderende har Ret til paa selve Slagpladsen at forfremme Vedkommende, der har udmærket sig paa en særlig fremragende Maade. Det er Noget, der kun skal og kan ske undtagelsesvis; og paa Grund af udmærket Tapperhed og Konduite lige over for Fjenden. Den hele Situation tiltaler og løfter uvilkaarlig; men man bliver noget nedslaaet, naar Punktumet er ude, og man kommer til det næste, der lyder saaledes: „Antallet af de normerede Numre maa dog derved ikke overskrides.“ Det forekommer mig, at man i disse Undtagelsetilfælde i et slikt smukt Dieblit bør kunne synde den Bestemmelse til Side, og at man bør kunne sætte sig ud over, om Antallet af de normerede Numre derved maatte overskrides. Det, som nærmest bevægede mig til at tage Ordet, var i Øvrigt mindre Flaadens egentlige Krigskraft, idet jeg antager, at vi med Hensyn til Vedkommelsen af dens Forhold, dens Bægt i vort hele Forsvar ville faae en mere klar Oversigt ved en senere Forhandling, men derimod et Punkt, som naturligvis maa interessere mig særdeles, nemlig det Tilfælde, hvor Flaaden træder i et overordentlig umiddelbart Forhold til Søen, og det netop i det meget vigtige Dieblit, da et Fredsbrud staa lige for Døren. Det ærebe Medlem her foran (Luzen) bemærkede, at det, man først kastede Diet paa, naar Fredsbrudet stod for Døren, var Flaaden. Det er ganske vist, men man kommer dog ogsaa til at tænke paa noget Andet, nemlig dette: Hvor skal man koncentrere Søen, og hvorledes skal det gaa for sig? Med andre Ord, man kommer til at tænke en Del paa Transportvæsenet, og det kan ikke negtes, at Flaaden for saa vidt i høi Grad og lige strax maa bekjæftige Sørens Tanker. Det forekommer mig nu, at det vilde være heldigt, dersom der i det foreliggende Lovforslag var i det

Mindste antydet en Bestraelse efter at etablere allerede i Freds-tid en særegen Post — vilde jeg næsten sige — som Chef for Transportvæsenet, og at søge udpeget en Mand, der kunde ordne alle disse Forhold isærveien, som kunde have en meget nøie Kundskab om alle de Transportmidler, der ere i Landet, og som under de forskjellige Omstændigheder under den høistkommanderende Admirals og Generals overordnede Ledelse kunde besørge det i saa Henseende Fornødne. Jeg ledes ved Dntalen heraf hen paa et andet Punkt, nemlig at man under prekære Forhold kan være udsat for at maatte transportere Gods, Heste, Materiel osv. hurtig, ja maasse endog indskibe det paa aaben Strand, og det Materiel, som Flaaden i saa Henseende for Tiden er i Besiddelse af, er saavidt mig bekendt kun det indskrænkede Antal af Sertransportbaade, som i høieste Grad ere ubehagelige, som for Mennesker og for Heste ligeledes, ere alt Andet end gode, navnlig naar der er Tale om Transport over et saa uroligt Farvand, som Kattegattet, lidt kan være. Jeg vil derfor spørge den høitærede Minister, om der ikke kunde tænkes paa Muligheden af at tilveiebringe i det Mindste nogle Skibe, som kunde egne sig paa en bedre Maade til en saadan særegen Transport, og som navnlig vare i Stand til at transportere Tropper og Heste ved Selvbevægelse, saaledes at de ikke, naar de vare paa Slab af andre Fartøier, og saa Linen sprang, eller andet Saadant flete, vare overgivne aldeles til Tilfeldet. Det forekommer mig desuden, at dersom der nogeninde skal blive Tale om at gjøre mindre Diverfioner indod Fjenden, saa vil Tilstedeværelsen af et saadant selv indskrænket Antal af Skibe være overordentlig heldig; de maa naturligvis være saaledes indrettede, at de kunne landsætte og indskibe Tropper, Materiel og Heste paa aaben Strand. Saavel for mindre Streikforps som for Want og eventuelt Arrieregarder for større Afdelinger, som ville foretage Diverfioner til Jorurroligelse af Fjenden, vilde et slikt Materiel ikke vel kunne undværes.

Marineministeren: Der er fra ærebe Medlemmer fremkommet adskillige Udtalelser vedkommende det foreliggende Forslag. Jeg maa indvømme, at enkelte af disse Udtalelser ere substændig, begrundede i de Særvers Stilling; men jeg tror ogsaa, at det vil kunne fortsaas, at det kan være berettiget for mig at lade en hel Del af de Bemærkninger foreløbig henstaa ubesvarede, forsaavidt som de ikke saa fuldstændig og nøie høre ind under det Forslag, som her foreligger. Det er af den Grund, at jeg tror ikke særlig at burde gaa ind paa de Spørgsmaal, som ere gjorte, og paa den Kritik, som er fremsat med Hensyn til Kommandoforholdene ved Eskadren i Nar, eller den Kritik, som har fundet Sted med Hensyn til de Jorfremmelser, som ere flete i de senere Nar. Det er af samme Grund, at jeg ogsaa tror, at det er